

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 039754 26 Uvp
Sarajevo, 08.07.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jasminke Kubat kao predsjednice vijeća, Svjetlane Milišić-Veličkovski i Amele Mahić Samardžić kao članica vijeća, te Namire Beganović kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja T.VH. iz N.Z., Ulica K.M. broj .. R.H., protiv akta broj: 01-36-105-2316-25/13 od 13.05.2025. godine tuženog Federalnog ministarstva raseljenih osoba i izbjeglica Sarajevo, Ulica Hamdije Čemerlića broj 2, u upravnoj stvari pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 039754 24 U 3 od 11.02.2026. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.07.2026. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 039754 24 U 3 (ispravan broj predmeta tog suda: 09 0 U 039754 25 U 3) od 11.02.2026. godine, odbijena je tužba tužitelja izjavljena protiv osporenog rješenja tuženog broj: 01-36-105-2316-25/13 od 13.05.2025. godine kojim je odbijen kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja službenika za informisanje Federalnog ministarstva raseljenih lica i izbjeglica broj: 01-36-105-2316-23/13 od 18.04.2025. godine. Tim prvostepenim rješenjem je tužitelj obaviješten da njegov zahtjev za slobodan pristup informacijama ne može biti obrađen zbog odsutnosti formalnih uvjeta utvrđenih članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Protiv pobijane presude prvostepenog suda tužitelj je ovom sudu podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke zbog povrede pravila federalnog zakona o postupku koje su mogle biti od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu tužitelj navodi da je različitim tijelima, na nivou općine, Federacije i države BiH podnosio zahtjeve koji su se odnosili na predmetnu stvar, te ukazuje na odluke koje su u upravnim postupcima i upravnim sporovima donesene tim povodom. U pogledu pobijane odluke prvostepenog suda, ističe da je tuženi povrijedio pravila Zakona o upravnom postupku, jer nije odgovorio na bitne navode njegovog zahtjeva, a prvostepeni sud je u tom smislu pogrešno cijenio praksu Evropskog suda za ljudska prava; da se ne radi o zaštićenoj informaciji ili informaciji za koju bi trebao pristanak treće osobe; te da tuženi i prvostepeni sud nisu proveli test javnog interesa prilikom odlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama. S obzirom na sve navedeno, tužitelj predlaže da ovaj sud njegov zahtjev uvaži, te pobijanu prvostepenu presudu preinači i sam riješi upravnu stvar tako što će tuženom naložiti da mu dostavi kopije cjelokupne dokumentacije koju je tužitelj tražio svojim zahtjevom od 05.12.2018. godine.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje tuženi je osporio predmetni zahtjev i predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Nakon što je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u vezi sa navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke, u granicama zahtjeva i povreda propisa navedenih u njemu, shodno odredbama člana 45. Zakona o upravnim sporovima¹, ovaj sud je našao da zahtjev nije osnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude i podacima spisa predmeta upravnog organa, tužitelj je tuženom 05.12.2018. godine podnio zahtjev kojim traži sve podatke vezane za donacije izdate na ime I.H., sin A., i to: zahtjev za dodjelu donacija, sa priloženom dokumentacijom, rješenja o dodjeli donacija, naziv donatora, vrstu i količinu doniranog građevinskog materijala, kao i gotovih ugradbenih proizvoda, broj osoba kućne liste ili članova porodice, sukorisnika u donaciji na ime I.H., te da se sve osobe navedu punim imenom i prezimenom. U zahtjevu je navedeno da su tražene informacije tužitelju potrebne iz ličnih razloga.

Postupajući po ovom zahtjevu tužitelja, službenik za informisanje Federalnog ministarstva raseljenih osoba i izbjeglica je prvostepenim rješenjem od 18.04.2025. godine, obavijestio tužitelja da zahtjev ne može biti obrađen zbog odsutnosti formalnih uslova utvrđenih članom 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, navodeći da se zahtjevom traže informacije koje predstavljaju ličnu informaciju trećeg lica, a uz zahtjev nije podnesena saglasnost, odnosno ovlaštenje tog lica za izdavanje informacije. Shodno navedenom, prvostepeni organ, pozivom na odredbu člana 12. stav 3. navedenog zakona, obavještava tužitelja da ima mogućnost ponovo podnijeti zahtjev za pristup informacijama na način da će pribaviti ovlaštenja trećih lica za koje traži informacije.

Osporenim rješenjem od 13.05.2025. godine, tuženi je odbio prigovor tužitelja protiv tog rješenja, iz istih razloga koje je naveo i njegov službenik za informisanje, cijeneći pri tome i da okolnost da je treće lice bliži srodnik tužitelja, te da se radi o obnovi objekta u suvlasništvu sa tužiteljem, ne mijenja činjenicu da se radi o zahtjevu koji se odnosi na treće lice i od kojeg se traži ovlaštenje.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Suprotno tvrdnjama koje tužitelj iznosi u zahtjevu za vanredno preispitivanje, prvostepeni organ niti tuženi nisu bili u obavezu u svojim aktima analizirati sve navode koje je tužitelj iznio u svojim podnescima nakon podnošenja zahtjeva, niti se referirati na ranije postupke radi pristupa informacijama vođene kod istih ili drugih upravnih organa. Prvostepeni sud je u tom smislu pravilno ocijenio da u postupku pred upravnim organima nije došlo do povrede pravila federalnog zakona o postupku, te je pravilno uputio na praksu Evropskog suda za ljudska prava o pravu na obrazloženu odluku, cijeneći da je u prvostepenom i osporenom rješenju odgovoreno na sve tužiteljeve bitne navode koji su bili od uticaja na rješavanje ove upravne stvari.

¹ „Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“ broj 9/05

Iako se u zahtjevu ne ukazuje na taj propust prvostepenog suda i upravnih organa, u konkretnoj upravnoj stvari je, po shvatanju ovog suda, zahtjev tužitelja za pristup informacijama trebalo odbiti, a ne tužitelja obavijestiti da njegov zahtjev ne može biti obrađen iz razloga navedenih odredbom člana 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH.²

Naime, tužitelj je zahtjev za pristup informacijama podnio u svoje ime i za svoj račun, ne navodeći da ga je za podnošenje tog zahtjeva ovlastio I.H., pa nije bilo osnova tužitelja obavještavati da je potrebno da dostavi takvo ovlaštenje.

Međutim, ovaj sud nalazi da je tuženi o zahtjevu tužitelja pravilo negativno riješio, čime su za tužitelja nastale iste posljedice kakve bi nastupile i donošenjem rješenja o odbijanju njegovog zahtjeva, zbog čega je i prvostepeni sud pravilno postupio odbivši tužbu tužitelja protiv osporenog rješenja. Tuženi je, naime, pravilno cijenio da se zahtjevu tužitelja ne može udovoljiti jer informacije koje tužitelj traži uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, što je Kantonalni sud u Sarajevu cijenio pravilnim i zakonitim, zbog čega je pobijanom presudom tužbu odbio.

Kako to prvostepeni sud pravilno konstatuje, prema odredbi člana 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, lična informacija je svaka informacija koja se odnosi na fizičku osobu koja se može neposredno ili posredno identificirati činjenicama, naročito uključujući: identifikacijski broj, fizički, mentalni, privredni, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe. Nadalje, odredbom člana 4. istog zakona utvrđeno je pravo svake fizičke i pravne osobe da pristupi informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a tom pravu odgovara obaveza javnog organa da te informacije priopći. Istim članom predviđa se i mogućnost ograničenja prava pristupa informacijama, na način i pod uslovim utvrđenim tim zakonom. Jedan od razloga za takvo ograničenje, odnosno za izuzimanje informacije od priopćavanja, jeste zaštita privatnosti, kako je to predviđeno odredbom člana 8. istog zakona. Prema toj odredbi, nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od priopćavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe.

Tuženi je pravilno ocijenio da se sve informacije koje tužitelj traži svojim zahtjevom odnose na treće lice – I.H. – zahtjeve koje je podnosio, donacije koje je primio, članove njegove porodice navedene u kućnoj listi i slično. Ove informacije, dakle, uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, kako su to i upravni organi i prvostepeni sud pravilno utvrdili. Ovaj sud pri tome ukazuje da ovakav zaključak proizlazi i iz odredaba Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH³, koji je bio na snazi u vrijeme donošenja osporenog akta, prema kojem kontrolor - u konkretnom javni organ koji je u posjedu podataka - može da obrađuje lične podatke uz saglasnost nosioca podataka (član 5. stav 1. tog zakona). Prema navedenom zakonu, „lični podaci“ podrazumijevaju bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identifikovano ili može da se utvrdi identitet lica, a obrada podataka uključuje njihovo otkrivanje prenosom, širenje ili na drugi način omogućavanje pristupa podacima (član 3. stav 1. istog zakona).

Bez osnova tužitelj u zahtjevu za vanredno preispitivanje prigovara da se ne radi o zaštićenim informacijama. Zakon o slobodi pristupa informacijama, naime, ne poznaje pojam „zaštićene“ informacije, već utvrđuje izuzetke zbog kojih se može uskratiti pristup informaciji,

² „Službene novine Federacije BiH“ br. 32/01 i 48/11

³ „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 49/06, 76/11 i 89/11

od kojih je jedan – zaštita privatnosti, odnosno ličnih podataka trećeg lica, u konkretnom slučaju ispunjen.

Prigovor tužitelja da se radi o informacijama koje se odnose i na njega, jer se, kako to proizlazi iz njegovih navoda, i on nalazi na nekoj od kućnih lista koje je Ivica Harambašić dostavio prilikom traženja donacije za obnovu porodične kuće, bez uticaja je na rješavanje o njegovom zahtjevu, budući da sam zahtjev nije formulisan tako da se traže informacije o tužitelju, već su, naprotiv, svi traženi podaci vezani za I.H..

Osnovano tužitelj ukazuje da u skladu s odredbom člana 9. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama nadležni javni organ saopštava traženu informaciju bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6, 7. ili 8. tog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proistći iz saopštavanja informacije, što prema članu 9. stav 2. tog zakona uključuje razmatranje svakog nepoštivanja zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline.

Pristup određenoj informaciji ili njenom dijelu, dakle, nadležni organ može uskratiti tek nakon što utvrdi da njeno objavljivanje nije opravdano javnim interesom.

Tužitelj, međutim, u svom zahtjevu, kao ni u prigovoru protiv prvostepenog rješenja, pa ni u tužbi, nije naveo bilo kakve razloge iz kojih bi proizlazilo da bi izdavanje traženih informacije bilo u javnom interesu. Naprotiv, iz zahtjeva tužitelja proizlazi da tužitelj svoj zahtjev podnosi isključivo iz ličnih razloga. Iz njegovih navoda ne može se zaključiti da postoji neki od razloga iz člana 9. stav 2. koji bi uputio na postojanje javnog interesa da se traženi lični podaci trećih lica dostave tužitelju, niti tužitelj ukazuje da o navedenim informacijama koje traži, ima namjeru obavijestiti javnost, radi pokretanja debate o važnim pitanjima od javnog interesa - što bi pokrenulo pitanje slobode primanja i prenosa informacija. Ni okolnost da se radi o informacijama koje su u vezi sa donacijama javnih sredstava, sama po sebi ne pokreće pitanje javnog interesa, ukoliko tužitelj navedene informacije o trećim osobama traži kako bi ostvario neka svoja lična prava i pravne interese.

Iz navedenih razloga ovaj sud je navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio kao neosnovane, te je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničarka
Namira Beganović, s.r.

Predsjednica vijeća
Jasminka Kubat, s.r.